

Epistola către Evrei – Voorhoeve Hermanus Cornelis

Capitolul 11

Aceste reflectări îl conduc pe scriitorul epistolei la prezentarea a ceea ce este credința și ce poate ea, și la ceea ce este partea credinciosului pe pământ. O viață în credință era ceva cu totul nou pentru acești evrei convertiți. Ei nu puteau înțelege, că ei se aflau în greutăți mai mari decât înainte și trebuiau să îndure înjosiri și umiliri, pe care niciodată nu le-au cunoscut. Părea ca și cum totul ar fi împotriva lor. Ei s-au așteptat la pace, la fericire și prosperitate, dar erau batjocoriți, disprețuiți și lepădați. Pavel le arată că credința niciodată nu se poate aștepta la altceva aici jos pe pământ și niciodată nu va avea parte de altceva. Sfinții din timpurile trecute, care au umblat în credință și au săvârșit fapte de credință minunate, au fost străini pe pământ, nu au găsit nici un loc de odihnă aici, ci au fost batjocoriți, prizoniți, maltratați și omorâți. Dar ei au rămas în credință; ei au așteptat cu răbdare; ei nu s-au lăsat nici speriați, nici descurajați; și, cu toate că nu au văzut împlinirea făgăduinței, ei s-au ținut de Cel nevăzut ca și cum L-ar fi văzut. Privirea lor era îndreptată spre viitorul minunat, la biruința viitoare asupra tuturor vrăjmașilor Domnului.

Acest capitol minunat ne va arăta deci ce este credința și ce poate ea, și ce găsește credinciosul aici pe pământ. Nori de martori ne sunt prezentați, începând cu începutul creației și până în zilele lui Isus Hristos. Toți aceștia au perseverat în credință, fără să obțină făgăduința. În împrejurările cele mai grele și în suferințele cele mai grele ei au rămas statornici și au obținut biruința. Ei ne sunt prezentați ca modele, pentru ca noi să prindem curaj și tot așa ca ei să perseverăm până la sfârșit.

Să observăm că nu ne este prezentată o listă completă a credincioșilor vechiului legământ, ci urmările acelor eroi ai credinței sau bărbați ai credinței, care au dovedit credința lor în mod deosebit. Dacă suntem conștienți de aceasta, nu ne vom mira că aici lipsesc nume, care în alte împrejurări neapărat ar trebui amintite, deoarece ele aparțin credincioșilor din perioada de timp a Vechiului Testament.

Cine a citit cu atenție acest capitol și a meditat asupra lui, a observat că Duhul Sfânt urmărește un anumit plan în succesiunea prezentării persoanelor și evenimentelor, prin care ne sunt prezentate adevăruri și însușiri diferite ale credinței.

După descrierea naturii credinței în versetul 1 și a stării sfinților Vechiului Testament în versetul 2, găsim în versetele 3-7 o prezentare a marilor adevăruri principale ale creștinismului. După aceea versetele 8-16 arată cum credința ne face să fim străini aici pe pământ, și versetele 17-22 arată cum această credință este o încredere desăvârșită în împlinirea făgăduințelor, chiar și în lucrurile pământești. Și în final, de la versetul 22 până la sfârșitul capitolului, găsim descrisă puterea credinței, prin care sunt biruite greutățile aflate pe calea bărbaților lui Dumnezeu. Să ne ocupăm pe scurt cu aceste secțiuni.

Capitolul începe cu descrierea naturii credinței. „Iar credința este siguranța celor sperate, o convingere despre lucrurile viitoare.” Noi nădăjduim să obținem gloria și să vedem biruința Domnului asupra tuturor vrăjmașilor Săi; credința este deplina încredințare cu privire la aceasta, căci prin credință noi știm că gloria este partea noastră și biruința va veni. Nimeni dintre noi nu a văzut pe Dumnezeu sau pe Isus; prin credință avem convingerea că Ei există. De aceea credința este pentru noi lucrul cel mai de încredere care există.

Prin credință „*au primit mărturie cei din vechime*”. Aceasta se spune la începutul și la sfârșitul capitolului nostru (vezi versetul 39), și pe lângă aceasta la unii din ei, ca la Abel, este amintit în mod deosebit. *Toți* cei din vechime au primit prin credință mărturia că ei au fost plăcuți lui Dumnezeu. Credința este darul lui Dumnezeu și fundamentul divin pentru viața sufletului nostru. Această credință au avut-o ei toți, tot așa cum o avem și noi. În privința aceasta nu este nici o diferență. Fără credință nimeni nu poate fi plăcut lui Dumnezeu; prin credință primim mărturia, că ne putem apropia de Dumnezeu, ne putem încrede în El și putem avea părtășie cu El.

După aceasta urmează marile adevăruri de bază ale creștinismului – creația lumii, ispășirea, înălțarea la cer și judecata celor păcătoși.

„Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată” (versetul 3).

Aici suntem conduși înapoi la ceea ce citim în Geneza 1.1: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. Nu ne este revelat în Scriptură ce s-a petrecut între această creare a universului și nașterea haosului, despre care este vorba în versetul 2, însă ni se relatează ce a făcut Dumnezeu după aceea, ca să aducă pământul în starea în care el se află astăzi. În așa numita creație de șase zile pământul este amintit numai în legătură cu omul, în timp ce în primul verset se spune că Dumnezeu din nimic a chemat tot universul la existență. Credința *înțelege* aceasta. Noi credem nu numai că așa este, ci totodată noi înțelegem că nu poate fi altfel. Pentru credință este rezolvată enigma creației. Ceea ce cei mai mari înțelepți nu pot pricepe, ceea ce i-a determinat la cele mai diferite teorii, care se contrazic reciproc și din care una este mai nebună decât cealaltă, este pe deplin rațional pentru copilul cel mai mic, care crede în Dumnezeul atotputernic. Să recunoști pe Dumnezeu ca Creatorul, ca Cel care din nimic a făcut universului întreg, tot ce există, pământul și cerul cu toate astrele, ne satisface pe deplin, în timp ce toate sistemele filozofilor vechi și noi ne lasă în întuneric.

După creație urmează împăcarea. Aici nu se vorbește de căderea omului, căci aceasta era opusul unei fapte de credință; era neascultarea necredinței. Prin această cădere a venit păcatul în lume și omul s-a desprins de Dumnezeu; cum ar fi putut omul să mai stea înaintea Lui? Răspunsul la această întrebare îl primim în ceea ce ni se relatează despre Abel.

„Prin credință, Abel I-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea vorbește el încă, deși a murit” (versetul 4).

Învățat prin cuvintele și faptele Domnului, care imediat după cădere a făgăduit un Salvator și a făcut îmbrăcăminte de piele, singurele prin care goliciunea lor putea fi acoperită, Abel a recunoscut prin credință că el nu putea să stea înaintea lui Dumnezeu și nu putea fi plăcut înaintea Lui fără o jertfă de sânge. În timp ce Cain gândea că el ca păcătos ar putea să se apropie de Dumnezeu și să-I aducă o jertfă plăcută, Abel a mărturisit că el a meritat moartea și judecata și că este numai o singură posibilitate să te apropii de Dumnezeu, și anume, ca Dumnezeu să primească jertfa lui sacrificială în locul său. El a pus jertfa sa între el și Dumnezeu. Prin aceasta a recunoscut dreptatea lui Dumnezeu și a dovedit încrederea lui în

harul lui Dumnezeu. Dumnezeu a primit jertfa lui Abel. Prin aceasta Abel a primit mărturia că el a fost socotit drept.

Prin jertfa sa Abel vorbește încă, cu toate că el a murit; căci el ne arată drumul credinței și singurul fundament pe care păcătosul poate apărea înaintea lui Dumnezeu. Jertfa lui Abel vorbește despre Mielul lui Dumnezeu, care a fost sacrificat pentru păcatele noastre. Dacă noi venim înaintea lui Dumnezeu cu jertfa lui Isus, atunci noi vom fi îndreptățiți, și prin credință obținem mărturia că suntem drepti. Dumnezeu a dat mărturie despre jertfa lui Isus; El a primit-o; căci Acela care a murit încărcat cu păcatele noastre la cruce, pe Acela El L-a înviat și L-a înălțat și glorificat la dreapta Sa. Noi putem apărea înaintea lui Dumnezeu cu această jertfă primită de El. Îndreptățiți și ca drepti ne aflăm în părtășie cu El și putem, dacă Dumnezeu consideră că este bine, să intrăm imediat în cer, deoarece moartea și păcatul au fost nimicite. Ispășirii înfăptuite nu mai trebuie să i se adauge nimic. Nu este nicidecum vorba de o maturizare pentru cer, de o educare pentru glorie; căci totul este în ordine, totul a fost înfăptuit; pe baza jertfei lui Isus primită de Dumnezeu, noi stăm înaintea feței Domnului fără pată sau zbârcitură. De aceea după ispășire urmează aici înălțarea la cer. Cu toate că pentru cei mai mulți credincioși după mântuirea lor urmează o călătorie prin pustie, totuși această umblare prin pustie nu este necesară pentru a-i face capabili pentru cer. Ei pot în același moment, în care ei au primit pe Isus și jertfa Sa, să intre în cer. Tâlharul a mers de pe cruce direct în paradisul ceresc. Aceia care se vor pocăi scurt înainte de revenirea Domnului, vor intra în casa Tatălui fără a călători prin pustie.

„Prin credință, Enoh a fost răpit, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl răpise; pentru că, mai înainte de răpire, a primit mărturia că era plăcut lui Dumnezeu.” (versetul 5).

Enoh este o imagine a Adunării (Bisericii). El a umblat cu Dumnezeu. El s-a despărțit de lumea rea, care îl înconjură. El avea mărturia, că era plăcut lui Dumnezeu. El a fost luat în cer pe baza biruinței asupra morții; și prin Duhul lui Dumnezeu el depune mărturie despre judecata care va lovi lumea (Iuda 14,15); dar, fără să treacă prin această judecată, el a fost luat din timpul acesta. Tot așa și Adunarea (Biserica) la revenirea lui Isus va fi salvată imediat înainte de venirea ceasului încercării, care va veni peste tot pământul locuit. Ea va fi dusă în întâmpinarea Domnului în văzduh, fără să treacă prin moarte, unde El va coborî ca s-o ia și s-o ducă în locuința ei cerească (Apocalipsa 3.10; 1 Tesaloniceni 4.13-18; 1 Corinteni 15.51-54).

Atunci se va constata că moartea a fost nimicită. Deja acum moartea pentru un credincios nu mai este moarte în sensul obișnuit al cuvântului, căci Mântuitorul nostru a suferit pentru noi moartea ca plată a păcatului. Moartea este un câștig pentru noi, deoarece noi, departe de trup suntem acasă la Domnul. Cu toate acestea moartea este urmarea păcatului, și atâta timp cât credincioșii mor, nu se vede că moartea a fost nimicită. Dar când va veni Isus, atunci sfinții care au adormit vor învia și apoi Adunarea (Biserica), care trăiește pe pământ, nu va muri, ci va fi transformată într-o clipită, și atunci se va împlini deodată cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de biruință”.

Este ciudat și prețios ce ni se spune despre Enoh. Înainte de răpirea lui el a avut mărturia că el este plăcut lui Dumnezeu. Cine umblă cu Dumnezeu are mărturia că el este plăcut lui Dumnezeu; el savurează dulceața părtășiei și are mărturia Duhului. El savurează revărsarea de

har și a gândurilor lui Dumnezeu în conștientizarea prezenței Sale și fiind conștient că el umblă potrivit Cuvântului Său. Un copil care umblă împreună cu un tată deosebit de iubitor, în discuția cu tatăl său savurează conștient plăcerea tatălui. Fie ca noi să savurăm permanent gloria și dulceața unei astfel de umblări în părtășia Sa.

După creație urmează salvarea, după salvare urmează înălțarea la cer a Adunării, și după această înălțare la cer urmează judecata asupra lumii, în timpul căreia sfinții, care vor trăi atunci, vor fi păziți. Aceasta ne este prezentat prin Noe și potop. „*Prin credință, Noe, după ce a fost divin înștiințat despre cele nevăzute încă, fiind cuprins de teamă, a pregătit o corabie pentru salvarea casei lui; prin aceasta a condamnat lumea și s-a făcut moștenitor al dreptății, cea potrivit credinței*” (versetul 7).

Noe se afla în mijlocul judecății care a venit peste lume. El a vestit altora judecata, nu ca unul care era în afara ei, ci ca unul care însuși trebuia să treacă prin ea. El însuși a fost înștiințat și el a înștiințat și pe alții; și fiind cuprins de teamă a construit o corabie pentru salvarea casei sale, prin care el a condamnat lumea. Enoh nu a trebuit să construiască o corabie, ca să poată trece prin potop; el nu a intrat în potop, căci Dumnezeu l-a luat la Sine înainte de potop. În timp ce Enoh mergea în cer, Noe a fost pus deoparte pentru lumea nouă. Adunarea (Biserica) va fi luată din lume înainte să vină ziua răzbunării; rămășița iudaică va trece prin judecată și va moșteni Împărăția lui Hristos. Iudeii credincioși ai ultimelor zile vor trece prin judecăți, din care noi, ca unii care nu aparținem lumii, vom fi salvați; ei vor fi moștenitori ai dreptății, care este prin credință, și martori ai lui Dumnezeu despre această dreptate într-o lume nouă, în care va fi practică dreptatea prin El, Cel care va veni și va pune pe toți vrăjmașii Săi așternut picioarelor Sale.

Am observat că umblarea prin pustia lumii nu ocupă un loc în rândul adevărilor de bază ale creștinismului, așa cum acestea ne sunt prezentate în primele șapte versete ale capitolului nostru. Cu toate acestea călătoria prin pustie are o importanță mare. Cu toate că ea nu este necesară, ca să ne facă apti pentru cer, pentru noi cei care prin lucrarea lui Hristos am fost făcuți apti pentru prezența lui Dumnezeu, totuși această umblare prin pustie are o importanță mare. De aceea urmează acum descrierea ei în versetele 8-16. Credincioșii sunt aici pe pământ străini și călători și au privirea îndreptată spre o patrie mai bună – patria cerească. În viața patriarhilor Avraam, Isaac și Iacov ne este prezentat aceasta.

Este important să observăm cum este prezentat mai întâi caracterul general a vieții acestor eroi ai credinței (versetele 8-16), în timp ce după aceea, de la versetul 17 și până la versetul 22, este amintită fiecare faptă de credință deosebită a lor. În ceea ce privește primul aspect, ei toți erau egali, cu privire la al doilea aspect, fiecare din ei avea virtutea lui.

Prin credință Avraam a ascultat de chemarea făcută de Dumnezeu și a părăsit țara sa și rudenia sa, ca să meargă la locul pe care urma să-l primească ca moștenire, fără să știe unde va merge. Și ajuns acolo, s-a comportat ca străin în țara făgăduită, ca într-o țară străină și a locuit în corturi, nu în case sau în cetăți – cu Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori ai aceleiași făgăduințe (versetele 8-9). Ei ar fi avut timp suficient să se reîntoarcă în patria lor de mai înainte, dar nu s-au întors, căci ei așteptau cetatea al cărei Meșter și Creator este Dumnezeu, și ei erau dornici după ceva mai bun, aceasta înseamnă după patria cerească. În felul acesta ei au rămas toată viața lor străini și locuitori fără cetățenie în țara pe care Dumnezeu le-a făgăduit-o; și cu toate că ei au murit, fără să primească făgăduința, ei au ținut totuși cu tărie la făgăduință, nu s-au lăsat prin nimic descurajați și au avut privilegiul să facă

experiența minunată că Domnul este Dumnezeu lor. Ei s-au încrezut în împlinirea făgăduinței Sale, pe care prin credință au privit-o de departe (versetele 10-16).

Aceasta este și acum poziția credincioșilor în lumea aceasta. Ei nu sunt din lume, ei nu au aici o cetate stătătoare; ei trec aici numai prin ea; ei umblă pe pământ ca străini; patria lor nu este aici jos, ci acolo sus; ochiul lor este îndreptat spre cer, unde Domnul le-a pregătit o cetate. Deoarece ei sunt moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos, ei așteaptă domnia care le va fi dată în curând asupra pământului acesta, și se află, atâta timp cât diavolul stăpânește pământul, ca locuitori fără cetățenie aici, care nu se preocupă cu conducerea lumii.

Prin ceea ce ni se face cunoscut aici, aflăm totodată că sfinții vechiului legământ prin părtășia lor cu Dumnezeu au cunoscut și învățat multe lucruri, care nu le-au fost revelate lor direct. În Vechiul Testament nu este vorba de învierea morților, despre o cetate care are temelii, despre o patrie cerească; dar prin părtășia lor cu Dumnezeu ei au fost introduși în aceste adevăruri importante și prin aceasta s-au ridicat deasupra perioadei de timp în care se aflau. Este ciudat în cel mai înalt grad. Ceea ce noi nu putem presupune la citirea Vechiului Testament, ne este făcut cunoscut aici prin Duhul Sfânt, care totodată ne dă o evaluare a multor fapte de credință, la care noi nu ne putem gândi atunci când citim istoria lor. Sara, de exemplu, care din necredință a râs atunci când i s-a vestit nașterea lui Isaac, cu siguranță noi nu am fi citat-o în rândul eroilor credinței; și totuși ea este enumerată aici în rândul lor.

După această prezentare adecvată a locului pe care credincioșii îl ocupă aici jos, ne este prezentată ca model încrederea deplină a acestor bărbați ai credinței în făgăduința lui Dumnezeu. Ciudat este, că Avraam, Isac și Iacov sunt numiți aici încă o dată. În versetele 8-16 ei sunt prezentați numai ca străini și locuitori fără cetățenie pe pământ, care au locuit în corturi și aveau ochii îndreptați spre patria cerească; însă după aceea, în versetele 17-22, ne sunt relatate faptele lor de credință deosebite.

„Prin credință, Avraam, când a fost încercat, l-a adus jertfă pe Isaac; și el, care își însușise promisiunile, oferea jertfă pe singurul său fiu, ca acela căruia i se spusese: „În Isaac ți se va numi sămânța!“ , socotind că Dumnezeu poate să învieze chiar dintre morți, de unde, vorbind figurativ, l-a și primit” (versetele 17-19).

Avraam a oferit de două ori dovada, că el a crezut în puterea lui Dumnezeu, care înviază morții; prima dată, atunci când Dumnezeu i-a promis, că el va primi un fiu de la Sara. El nu s-a uitat, spune apostolul Pavel în epistola către Romani capitolul 4, la sine însuși, al cărui trup era aproape mort, și nici la pânțele ca și mort al Sarei. Și a doua oară, atunci când Domnul i-a poruncit să jertfească pe Isaac. Aceasta era o încercare a credinței mai grea decât prima. De Isaac depindea împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu. Dacă Isaac va fi jertfit, făgăduința nu mai putea fi împlinită. Ce trebuia Avraam să facă? Să jertfească pe Isaac? Dar atunci nu mai puteau fi binecuvântate în el toate semințiile pământului. Să se împotrivescă? Dar atunci înceta să mai fie prietenul lui Dumnezeu. Ce este de făcut? Ascultă, dar apoi crede că Isaac va fi înviat din morți. O chibzuință plăcută lui Dumnezeu! Credință minunată! Domnul a fost glorificat prin aceasta și Avraam este numit tatăl credincioșilor.

În același fel Hristos a renunțat la drepturile Sale mesianice și a mers în moarte, dându-Se voii lui Dumnezeu și încredințându-Se Lui. La înviere El a primit totul înapoi. Același lucru ar trebui să facă și creștini evrei cu privire la Mesia și la făgăduințele date lui Israel. Să

observăm că atunci când te încrezi în Dumnezeu și renunți la toate pentru a face voia Sa, totdeauna câștigi și cunoști mai mult din căile atotputerniciei Sale; decât dacă potrivit cu voia lui Dumnezeu renunți la ceva care ți-a fost deja dat. Avraam a renunțat la făgăduința dată pentru carne (fire); el privea spre cetatea care are temelii și dorea o patrie cerească; el a renunțat la Isaac, în care a fost dată făgăduința și a recunoscut adevărul, și anume nădejdea în înviere; căci Dumnezeu este neschimbabil.

„Prin credință, Isaac i-a binecuvântat pe Iacov și pe Esau cu privire la cele viitoare” (versetul 20). Credința l-a făcut pe Isaac capabil să deosebească dreptul poporului lui Dumnezeu potrivit alegerii de drepturile naturale ale celui întâi născut. Cel mai tânăr este binecuvântat de el; asupra celui întâi născut este rostită judecata. Aceasta era potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu gândurile lui Dumnezeu; și Isaac a recunoscut aceasta prin credință.

„Prin credință, Iacov, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și s-a închinat pe vârful toiagului său” (versetul 21). Din viața lungă și agitată a lui Iacov, oricât de bogată ar fi în tot felul de întâmplări, nu este amintită nici o faptă de credință, cu excepția a ceea ce el a făcut pe patul de moarte. După ce pe căile lui proprii a avut parte de tot felul de vicisitudini, și odată a fost chiar pe punctul de a părăsi locul lui de străin aici jos pe pământ, atunci când a vrut să se unească cu oamenii din Sihem, la sfârșitul drumului său, pe patul de moarte, prin credință a ocupat poziția sa adevărată de străin. Rezemat pe toiagul lui de călător, cu care a trecut prin Iordan, a binecuvântat pe cei doi fii ai lui Iosif, ai fiului lepădat de frații săi, și i-a dat astfel o moștenire dublă.

Iosif, care în Egipt a ajuns să aibă autoritatea cea mai mare, și a câștigat onoare, prestigiu și avere, a cunoscut prin credință că izraeliții vor părăsi cândva țara în care slujesc ca robi, și ca popor liber vor intra în Canaanul făgăduit lor de Dumnezeu, și a dat poruncă ca la această ieșire să ia cu ei sarcofagul lui (versetul 22).

Începând cu versetul 23 urmează faptele credinței, care constau în biruința asupra greutăților, așa cum le întâmpină omul credinței pe drumul său prin această lume rea. Sunt amintite detalii deosebit de importante și ele dau învățături importante.

Credința părinților lui Moise nu s-au interesat de porunca îngrozitoare a lui faraon; ei nu s-au temut de porunca împăratului; ci, „pentru că au văzut că era frumos copilașul”, și de aceea l-au considerat eliberatorul lui Israel, l-au ascuns trei luni. Credința nu discută, ci acționează potrivit făgăduinței lui Dumnezeu și lasă urmările în seama mâinii Domnului (versetul 23).

Însă împrejurările, pe care Domnul le-a folosit, ca să țină pe Moise în viață, au fost totodată mijloacele ca să-l aducă în poziția cea mai privilegiată, pe care el o putea ocupa în Egipt. Moise a avut parte de tot ce în vremea aceea putea aduce unui om onoare și prestigiu, bogăție și putere; însă prin credință el a cunoscut obligația sa și chemarea sa. El a refuzat să fie numit un fiu al fiicei lui faraon; el a părăsit curtea și comorile Egiptului, ca să fie împreună cu poporul Domnului, sărac, disprețuit și subjugat, căruia i-au fost date făgăduințele lui Dumnezeu. Să fie tratat rău împreună cu poporul lui Dumnezeu a fost pentru el mai plăcut decât să aibă parte de plăcerile trecătoare ale păcatului. Pavel spune: Moise a socotit ocară lui Hristos o bogăție mai mare decât comorile Egiptului. Căci Mântuitorul nostru scump a fost de asemenea bogat și S-a făcut sărac, S-a predat batjocurii și ocării din partea lumii, S-a asociat cu rămășița săracă, disprețuită a iudeilor, și ca cum ar fi fost Unul dintre ei S-a lăsat botezat

de Ioan. De aceea Pavel numește ceea ce a făcut Moise, o alegere a ocării lui Hristos în locul comorilor Egiptului, cu toate că Moise nu s-a gândit la ocara lui Hristos și nici nu se putea gândi la ea.

Este important să observăm aici că credința se lasă condusă prin motivații, care sunt lucrate în inima omului și conduse de către Dumnezeu Însuși, fără ca lui să-i fie cunoscute căile prevăzute de Dumnezeu pentru el. Niciodată nu s-a văzut așa de clar și așa de ciudat intervenția providenței lui Dumnezeu, ca în istoria lui Moise. El a fost dus în chip minunat la curtea lui faraon și acolo a fost învățat timp de patruzeci de ani toată înțelepciunea Egiptului. Dar prin credință el a părăsit curtea lui faraon și a renunțat la privilegiile lui, ca să se alipească de poporul Domnului. Învățăm din aceasta, că providența lui Dumnezeu conduce împrejurările, dar credința conduce comportarea noastră și inima noastră.

Moise a fost capabil să facă aceasta, *deoarece el s-a uitat spre răsplătire*. Răsplătirea, pe care Dumnezeu a făgăduit-o, nu este motivația acțiunilor noastre, dar ea sprijină și încurajează inima. Ea ne ferește de influența lumii, de influența lucrurilor care ne înconjoară, atât cele plăcute cât și cele neplăcute, sau chiar de cele care ne îngrozesc, și ne îndreaptă privirea spre gloria viitoare. Taina statorniciei, fermității și mărimii morale constă în cârmuirea spre un țel care nu se vede.

Credința, fără să vadă, realizează și intervenția lui Dumnezeu. Moise „a stăruit, ca văzându-L pe Cel nevăzut”; și prin aceasta a fost eliberat de orice frică de vrăjmașii lui Dumnezeu și ai poporului său. „*Prin credință a părăsit Egiptul, netemându-se de mânia împăratului*” (versetul 27). Istoria ne spune cu câtă demnitate și cutezanță Moise s-a împotrivit mâniei lui faraon și i-a vestit judecățile Domnului.

Greutatea devine mai mare pentru inimă, dacă Dumnezeu nu intervine, și anume, dacă conștiința păcatului și gândul la judecata, pe care am meritat-o, ne face să tremurăm înaintea lui Dumnezeu, Judecătorul nostru. Însă credința recunoaște prin stropirea ușorilor ușii cu sânge, că izraelitul ca și egipteanul este subiectul judecății lui Dumnezeu; și prin faptul că se încrede în puterea sângelui, el primește mărturia lui Dumnezeu și poate aștepta în liniște judecata lui Dumnezeu. În noaptea, în care judecata Domnului a venit peste tot Egiptul, Moise a putut prin credință să serbeze sărbătoarea eliberării lor, paștele (versetul 28).

După aceea urmează o altă serie de fapte de credință. Prin credință izraeliții au trecut prin Marea Roșie; prin credință au căzut zidurile Ierihonului; prin credință a fost cruțată curva Rahab. Ciudate legături! Cu siguranță nu fără intenție așezate în felul acesta prin Duhul Sfânt. Trecerea prin Marea Roșie este un model al salvării noastre depline de sub puterea vrăjmașului prin moartea și învierea lui Hristos. Apele judecății, în care au pierit egiptenii, au fost pentru izraeliți drumul spre salvare. Prin moarte ei au trecut la viață. Acesta era pentru noi modelul, care s-a împlinit în Hristos. Crucea înseamnă moarte și judecată, cele două urmări îngrozitoare ale păcatului, soarta veșnică a păcătosului. Însă pentru noi crucea este salvarea, deoarece Hristos a suferit judecata și moartea pentru noi la cruce, așa că noi suntem eliberați de ele. Hristos a murit și a înviat, și noi parcurgem în credință ceea ce ar fi fost condamnarea noastră veșnică, dar care acum a devenit salvarea noastră veșnică. Noi trecem prin mare fără să ne înecăm. Moartea și judecata sunt siguranța noastră; și prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, noi ajungem într-o stare nouă.

Izraeliții trebuiau nu numai eliberați de sub autoritatea lui faraon, ci ei trebuiau și să ia în posesiune țara Canaan făgăduită lor; pentru aceasta trebuiau alungați vrăjmașii din țară. Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce ele au fost înconjurare șapte zile, și prin aceasta

crediința s-a arătat în puterea și statornicia ei. Acum toată țara se întindea deschisă înaintea lor. După salvarea noastră de moarte și judecată, prin credință ocupăm locul nostru în locurile cerești și cucerim binecuvântările cerești de la vrăjmașul sufletelor noastre, marele acuzator al fraților (Apocalipsa 12.10).

Prin credință curva Rahab nu a murit împreună cu cei necredincioși, deoarece a primit cu pace pe cercetași. Prin credință ea s-a așezat de partea poporului Domnului și a fost primită în popor ca străină, și anume a fost admisă în seminția din care, după carne, a venit Mesia. Așa vor avea parte păgânii de binecuvântările lui Israel; și așa sunt deja acum credincioșii dintre națiuni *un singur* trup cu credincioșii din Israel, împreună părtași ai acelorași făgăduințe și tovarăși ai casei lui Dumnezeu.

În versetele 32-38 Duhul Sfânt amintește în general faptele de credință ale sfinților vechiului legământ din timpuri diferite și în împrejurări diferite, prin care puterea credinței și statornicia ei s-au confirmat în suferințele cele mai îngrozitoare și prigoanele cele mai grele. Probabil în versetele 37 și 38 este vorba de credincioșii care în timpul macabeilor au suferit sub prigoanele îngrozitoare ale împăratului sirian Antiochus Epiphanes. Lumea nu era demnă să aibă în mijlocul ei astfel de martori credincioși (fideli) ai lui Dumnezeu.

Deosebit de importante sunt ultimele două versete ale capitolului. „*Și toți aceștia, primind mărturie prin credință, n-au primit promisiunea, Dumnezeu având în vedere ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi.*” (versetele 39,40) Așa cum s-a spus la început, tot așa se spune și la sfârșitul acestui capitol despre *toți* sfinții vechiului legământ, că ei au fost plăcuți lui Dumnezeu. Și cu toate acestea n-au primit făgăduința. Ei au murit, înainte ca făgăduința să fie împlinită. De ce n-au primit ei împlinirea făgăduinței? Deoarece trebuia mai întâi ca *noi* să ajungem în revelarea deplină și minunată a noii perioade, aceea a Bisericii; și Dumnezeu a prevăzut *pentru noi* ceva mai bun, pentru ca ei să nu fie făcuți desăvârșiți *fără noi*.

În această epistolă suntem învățați cu privire la adevărul, că lucrurile cerești sunt lucruri în care noi trăim prin unirea lui Hristos cu Adunarea (Biserica) și prin intrarea noastră liberă în Sfânta Sfintelor cerească prin sângele Său. Pentru noi nu este vorba de o făgăduință, prin care noi din depărtare privim locul în care noi nu avem încă voie să intrăm; căci noi putem intra cu îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu; noi aparținem Locului Preasfânt ceresc, unde locuiește Dumnezeu; noi avem acolo cetățenia noastră. Hristos ca Om este glorificat în cer; El, Capul nostru, este Întemeriătorul nostru. Avraam a umblat aici pe pământ, având privirea îndreptată spre cetatea cerească; dar el nu stătea în legătură cu cerul într-o relație prin Hristos, care a intrat în glorie. Noi suntem în Hristos în cer. Desigur, aici Duhul Sfânt nu intră în detalii cu privire la acest subiect, deoarece nu este intenția Lui să ne prezinte aici poziția minunată a Bisericii (El face aceasta în epistola către Efeseni); dar El ne arată printr-un singur cuvânt această poziție minunată. Oricât de binecuvântați ar fi fost patriarhii, totuși poziția creștinului este cu totul alta, și mai înaltă. Noi avem privilegii, pe care sfinții din perioada Vechiului Testament nu au avut-o. Faptul că Omul Hristos Isus este în cer, după ce El a făcut lucrarea de mântuire, și că Duhul Sfânt, prin care noi suntem legați cu Hristos, este aici pe pământ și locuiește în noi, ne face să înțelegem că privilegiile noastre sunt mult mai înalte și mai mari decât ale sfinților Vechiului Testament. Cel mai mic în Împărăție este mai mare decât cel mai mare dintre cei care au trăit înainte de venirea acestei Împărății.